

Sygn. akt II CZ 117/06

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepla (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku G.R.

przy uczestnictwie I.R.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2007 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 2 października 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie i oddala wniosek adw. J.L. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 2 października 2006 r. odrzucił zażalenie wnioskodawcy G.R. na postanowienie tego Sądu z dnia 8 września 2006 r., odrzucające skargę kasacyjną, z powodu nie uiszczenia należnej opłaty w wysokości 200 zł.

Skarżący w zażaleniu na to postanowienie zarzucił, że został zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, zatem przyznane zwolnienie odnosi się do całego postępowania w sprawie, a nie do poszczególnych instancji sądowych.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stanowisko Sądu Okręgowego o odrzuceniu zażalenia nie może być skutecznie zwalczane albowiem znajduje ono uzasadnienie w przepisie art. 130² § 3 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia.

W przedmiotowej sprawie skarżący został zwolniony jedynie częściowo od kosztów sądowych, mianowicie od wpisu od apelacji (k. 383). Nie mogą więc odnieść skutku jego zarzuty przedstawione w zażaleniu, że zwolnienie to rozciąga się na całe postępowanie, a tym samym, że nie miał obowiązku uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej.

Jakkolwiek skarżący w skardze kasacyjnej zawarł kolejny wniosek o zwolnienie od obowiązku uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej, jednakże wniosek ten został słusznie zwrócony bowiem do wniosku nie zostało dołączone oświadczenie obejmujące szczegółowe dane o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania osoby ubiegającej się o zwolnienie od kosztów,

jak tego wymaga art. 102 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem wniosek o zwolnienie od kosztów strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego złożony bez dołączenia wspomnianego oświadczenia, przewodniczący zwraca bez wzywania o uzupełnienie braków formalnych wniosku.

W tym stanie rzeczy według art. 10 ustawy opłatę należy uiścić przy wniesieniu do sądu pisma podlegającego opłacie.

Złożony przez pełnomocnika wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie mógł być uwzględniony.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r. Nr 163. poz. 1348 ze zm.) zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład jego pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Zarzuty zażalenia, że skarżący został w całości zwolniony od kosztów sądowych, w konfrontacji z aktami sprawy, z których wynika, że został zwolniony tylko od opłaty od apelacji dowodzą, że pełnomocnik skarżącego nie zapoznał się dokładnie z tymi aktami. Ich dokładna znajomość doprowadziłaby go niewątpliwie do wniosku o niecelowości wnoszenia zażalenia. W konsekwencji, wniesienie zażalenia nie może być uznane za profesjonalne prowadzenie sprawy. Strona, bez względu na to czy udzieliła pełnomocnictwa adwokatowi, czy też został on ustanowiony dla niej z urzędu, ma prawo spodziewać się i wymagać, by czynności te wykonane zostały nie tylko z pełną znajomością przepisów ale również z należyłą starannością (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1997 r., II CZ 88/97, OSNC 1998, z. 3, poz. 40).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).